

Marie seděla v kanceláři a zírala před sebe. Než si po odchodu tchyně stačila srovnat myšlenky, vrazila do kanceláře její matka se sklenkou vína v ruce. Než ji Marie stačila upozornit, že je teprve dopoledne, což je na pití vína velmi brzy, spustila: „Neuvěříš, co mi právě řekl pan Jean-Pierre de la Chaussée!“

„... la Chaussée?“ zopakovala po ní Marie. Jméno jí nic neříkalo.

„No přece ten divadelní ředitel, co ho s sebou přivezla ta cyklamátová fúrie. Rozhodla jsem se, že se Mademoiselle de Chartres odvděčím za jejího Racina a zinscenuji pro ni divadelní představení. Vybrala jsem pro ni Molièrovu hru *Hraběnka z Nouzova*, to je přece velmi trefné. A vtipné!“ pochválila sama sebe.

„Jistě,“ odpověděla Marie nepřítomně.

„Tak tedy podle pana Jean-Pierra de la Chaussée se naše vzácná návštěva ve Versailles těší přízni několika vlivných mužů, v tom tedy nepřeháněla. Je prý mezi nimi i maršálek Belle-Isle, vrchní velitel francouzských vojsk. Na premiérách spolu sedávají v prvních řadách. Mají spolu velice důvěrný vztah.“

„Ona má důvěrný vztah s vrchním velitelem francouzských vojsk?“ zeptala se Marie nevěřícně.

„Právě jsem to řekla,“ podivila se její nedůvtipnosti Alžběta. „A mimochodem, ta paruka ti vůbec, ale vůbec nesluší.“

Marie Terezie si vztekle strhla paruku a hodila ji do kouta. Pak vstala od pracovního stolu a požádala

dveřníka, aby jí přivedl ceremoniáře. Byl tu za pár minut, během kterých matka stačila vyprázdnit sklenku vína a nalít si další.

„Mám na vás takovou otázku: Jak nejlépe zařídit, aby naši lotrinští hosté opustili Hofburg?“ zeptala se arcivévodkyně, když dorazil.

Ceremoniář se obával, že cosi propásl. „Oni se chystají odjet? Nebyl jsem v tomto smyslu informován!“

Alžběta se k němu spiklenecky naklonila. „Oni také ne. Novinka. Rádi bychom jim diplomatically naznačili, aby nám zmizeli z očí.“

Ceremoniář na chvíli oněměl.

„Obávám se, že to je zcela vyloučené, Vaše Výsosti,“ vykoktal, když opět nabral dech. „Válčíme s půlkou Evropy. Mohla by to být záminka k dalšímu konfliktu. Diplomatically už by snad bylo přijatelnější, kdybychom je nechali otrávit!“

Alžběta se otočila k Marii. „Vidíš, drahá, dobré řešení se vždycky najde!“

Marie ale neměla na její vtipy náladu. Neměla na ni náladu nikdy, a tentokrát už vůbec ne.

„Je to odporná zrádkyně! A on taky!“

Alžběta se zamyslela: „Ona jistě. On možná. Mimochodem, měla by sis také nalít. V tomhle paláci člověk nesmí zůstat střízlivý.“

